

Передплата

на «РУСЛАНА» вивозить:

в Австрії:

на цілий рік . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року 2:50 зр. (5 кор.)
на місяць . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . 8 рублів
або 16 франків
Поодинокі число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові по дні крім неділь і руских свят о год. 6-їй пополудні.

Редакция, адміністрация експедиция «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Експедиция місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошени звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

По відкриттю конференції.

Наради в обох мирових конференциях будуть вести ся в тайні. Дневникам буде вільно догадуватись всякого з офіціальних комунікатів. Обом конференциям буде предсідати президент кабінету, лиш на слу-чай колізії заступить его міністер справедливости, Спенс-Бооден. Інавгураційна річ д-ра Кербера при відкриттю конференції зробила на німецьку пресу добре вражінє. Першим предметом нарад буде справа язикова. По переведеню генеральной дискусії займе ся кодифікацією язикового закона окремиий субкомітет. Справи Морави і Чехії будуть трактовані окремо. Після дру-гих вістий правительство не предложить обом конференциям проєктів до законів язикових скорше, заким спорючі сторони не згодять ся на основні точки сих законів. По вислуханю гадок правительство скодифікує позитивні ухвали обох конференцій. Ухвалені конференциями язикові закони зложить відтак правительство на стіл парламенту. Се загальний нарис плянів правительства.

Розуміє ся, що вся австрійска преса заговорила на тему конференції. В поглядах преси перемагає однакож песимізм. Головно журять ся всі тим фактом, що радикальні елементи, чеські і німецькі, відтягнули ся рішучо від участі в мировій акції. Национал Карло Шікер відказав ся від участі з виразною заявою, що ему национали німецькі просто зборонили прийняти мандат, а за националами — каже Шікер в відкритім письмі до Функого — стоїть переважна часть народу німецького в Чехії. В конференції бере проте участь сам Праде і то лише ддятого, бо звязав ся словом перед д-ром Кербером. Також і Едв. Грегр, яко чеський радикал заявив вже оноді на зборах в Голешевичах, що він з огляду на чеське, державне право не може поза чеським соймом вдаватись в перегово-

ри з Німцями. Аграрист Бакса в письмі до д-ра Енгля заявив, що він стоїть на становиску рівноправности, але побіч того бажає удержати в силі, верховодство Чехів над національною меншостію німецькою.

Другою причиною скептицизму є ся важна обставина, що чеські відпоручники явилися на конференції лише на те, щоби поінформуватись і відперти евентуальні забаги Німців. Анї молодоческі Narodni Listy, анї староческий Hlas Naroda не вірають в помірнеє обох народів, а консервативна Politik вмовляє в чеських відпоручників, що уступствá, зроблені Німцям не зрівноважать уступств в користь чеського народа. Замітне і се, що на зборах чеських послів в Празі 4. лютого внесене на обсилку конференції ледви перейшло. Reichswehr, що взагалі сприяє теперішньому правительству, відносить ся до цілої акції також дуже скептично, а офіціальний Fremdenblatt нотує лиш позитивні дані по конференції.

Відозва.

Братя Русини!

Часто лучає ся, що люди, котрих доля за-жене на чужину шукати собі якогось зарібку, попадають в розпук, сли его не находять, — особливо коли не мають де переночувати та чим переднювати. Тим-то по велих містах, як Відень, народи убувши ся вже та замешкалі там, закладають товариства, котрих протектором є звичайно якийсь заможний пап, що причинюєсь більшим датком. І в тих-то товариствах потребуєчі люди находять поміч. Лиш нашому братови нікуди єї шукати. Кождий стараєсь лиш свого заратурати. Але і ми також можемо собі помагати практикованим у нас звичаєм, т. є. з добровільних датків.

Від часу до часу в подібних случаях приходило людям в поміч товариство руских робітників «Родина» у Відні, але оно анї в десятій часті не відповідало тим вимогам, бо его річні доходи становлять лиш кілька деся-

ток, що ледво вистарчає на покритє біжучих видатків товариства.

Одвак, щоби ті недомаганя в несеню помочи усунути, ухвалило товари. «Родина» на загал зборах дня 25. н. ст. грудня 1899 засновати «Фонд запомоговий з добровільних датків», з котрого має уділяти ся нашим людям, що находять ся в безраднім положеню дрібні беззворотні підмоги на заспокоєнє конечних та необхо-димих потреб.

Постановлено передовсім між собою збирати на сю ціль добровільні датки при ріжних нагодах, як також приділювати чистий дохід з вечерків та інших забав. А що ограничаючи ся лиш на повисше згаданім способі придбання гроша, таки не приходило би ся з помочію як слід, тому позволяємо собі відозватись до теп-лих руских сердець в краю, щоби зволили ласкаво сей новозаснований «Фонд запомоговий» засоблювати бодай як найдрибнішими датками. Особливо просимо Всечеснійших Отців Духовних і тих Високоповажавих Добродіїв, що зносять ся з тою верствою людей, з котрих не одному доведеть ся потребувати такої помочи, щоби з поміж них деколи зібрали по кілька крайцарів, а відтак зібрані гроші прислали до Хвальной Редакції, або впрест на руки касиєра товариства «Родина»: Teodor Szewczuk, Wien II. Bz. Vereinsgasse 13, II. St., Th. 13.

Виказ складок і їх роздача будуть від часу до часу оголошувані в часописі.

В міру напливу добровільних датків буде ся запомагати наших руских людей.

Відень дня 4. н. ст. лютого 1900.

За виділ тов. руских робітників «Родина» у Відні:

К. Гарано Іван Криловський
голова. заст. голова.

Справозданє із загальних зборів товариства „Просьвіта“

2. н. ст. лютого 1900.
(Конєць).

На пополудневім зборі приступлено до вибору виділу. На домаганє проф. Грушевського вибрано комісію з 2-ох давних виділових, 2-ох

ВОЛОДИМИР КОРОЛЕНКО.

СУДНИЙ ДЕНЬ.

(Йом кіпур).

(Далі).

Мабуть, дзвонар, Іван Кадило, заснув собі під церквою, та й торгав бичівку З просоня — бо довго щось видзвонював північ. За те останні, зрадівши вкінцю, він бухнув так дуже, що мірошник навіть здригнув, коли дзвін загудів із за гори, над його головою, і повіс ся через річку над лісом, в далекі поля, куди вєть ся дорога до города.

— От тепер вже всі сплять на сьвітї, — подумав собі мірошник і щось ухопило його за серце. — Усі собі сплять, кому де треба, тільки жиди товчуть ся та плачуть у своїй школі, та я стою от тут, мов непрокаяний, над ковбанею і думаю погане.

І здало ся йому в той час всео якимсь то поганим... «Чую, каже, що се дзвін затихає у полі, а самому здаєть ся, буцім то хтось невидимкою біжить шляхом та стогне. Бачу, що ліс за річною стоїть увесь в росі, і сіятить ся ро-

са від місяця, а сам думаю: як же се його у літку заволокло на морозю. А як пригадав це, що в ковбані дядько утопив ся, — а я таки не мало радїв тій пригоді, — та і зовсім злякав ся, не знаю, чи йти мінї до млина, чи вже тут стояти...

— Гаврило, а гов Гаврило! — гукнув він тут до підсинка. Так і є, у млині пусто, а він ледарюка знов помандрував на село до дівчат.

Вийшов Пилип на ясне місце, на середину плотини. Чує: вода просочуєть ся у шлюзах, а йому здаєть ся, що се хтось підкрадаєть ся у ковбані і дерєть ся на колеса.

— Е, краще піду мабуть спати, — подумав він собі... Тільки поперед ще раз озирну ся.

Місяць давно перебрав ся вже через самий верх неба, і дивив ся у воду... Мірошникові здало ся дивним, як се стає задля синього неба з усіми зірками, і задля тієї маленької темної хмарки, що мов пушинка, із міста летіла.

Т але-ж як його очі вже злипали ся, то дивував ся він не довго і, одімкнувши одми-чкою сінешні двері і заперши знов із середини засувкою, аби чути, коли вернєть ся гуляка-підсинка, — пішов до себе на ліжко.

IV.

— Гай, гай, встань лише Пилипе! От так оказія — нараз подумав він, піднімаючи ся в темряві з ліжка, мов його хто стукнув молотком по тімю. — Та я-ж і забув: це-ж повертаєть ся з города та сама хмарка, що недавно покотила ся туди, та ще ми з жидівським наймитом дивували ся, що вона летить собі без вітру. Тай тепер вітер, здаєть ся, не великий і не з того боку. Стривай! Оказія здаєть ся тут не проста...

Він вийшов босий на греблю і став на самій середині, почухав собі живіт і спину (у млині було таки не без бліх). В спину йому надмухував з загаченої річки вітерець, а з переду прямісінько на нього котила ся хмарка. Тільки тепер вона була вже не така легка, летіла не так рівно і вільно, а мов злегка колихала ся і припадала як підстрелена птиця. Коли-ж воно налетіло на місяць, то мірошник вже ясно зрозумів, що це за оказія, бо на сьвітлому місяцеві так і вирізалась тріпачучі чорні крила, а під ними ще щось то і якась скорчена чоловіча постать, з довгою, тремтячою бородою...

— Еге! От тобі й оказія, — подумав мірошник. — Несе одного. Що-ж тепер робити? Як закричати: Кинь, се мое! — так що-ж з то-

з поза виділу замісцевих і 1-го львівського члена (о. Темницького, Петра Огоновського, Грушевського, о. Онишкевича і сел. Сікорського). Та комісія предложила зборам компромісову лісту, котра тим ріжнилася від лісти гол. виділу, що предложено д-ра Франка замість о. Бобикевича. Компрісована ліста перейшла явним голосованем над поодинокими членами значною більшістю голосів. Лише над вибором д-ра Костя Левицького тричі голосовано, згядно роблено обчислення голосів, та на останку голова сконстатував его вибір. Головою на внесене о. Ст. Онишкевича вибрано знов Романчука.

З черги приступлено до зміни статутів, котру реферував д-р К. Левицький. Референт пояснив, що після предложеної зміни рішайучий голос на заг. зборах будуть мати відпоручники членів (1 відпоручник на 25 членів з одного повіта) і відпоручники читалень «Просьвіти» (1 відпоручник на 5 читалень). Філії висилали би по 1 відпоручнику, а почесні члени мали би всі голос. Таким способом було би около 450 учасників на загальних зборах з правом голосу (розуміє ся, якби всі прибули на збори Ред.). Головний виділ, одержав би значно ширшу власть, бо орудував би всіми справами і майном (зелізний фонд перестав би істнувати), а збори лише одобрювали би се. Референт своїми выводами про великі користи, які вийшли би з сеї зміни для товариства і такими мотивами, як н. пр. що тепер вже не було би місця на збори, ваколи-б приїхали всі 6000 членів, викликав як-раз противний добуток. Розпочала ся наперед загальна розправа, в котрій вже з перших промов (між тим і старших членів) міг виділі дійти до переконання, що зміна ніяк не буде прийнята. П. Барвіньський заявив, що число зібраних на зборах за мале, щоби могло рішати о так далеко сягаючих змінах статута, а коли виділ бажав сю зміну перевести, повинен був подбати о значнійше число учасників, а до того заздальгидь їм розіслати начерк нового статута, щоби могли переглянути і приготувати ся. Проф. Грушевський остерігав перед сею зміною, бо як она буде принята, то на слідуючих зборах вже не буде голосу народу, бо ми тут остатній раз зібрали ся.

Зайнтересоване просьвітними справами в широких веретвах суспільности зменьшило-б ся, а все рішало-б ся зза зеленого столика по фамілійному. Проф. Колесса бажав, щоби збори відбували ся не лише у Львові, але й по краю, і тим способом могли-б хоч від часу до часу всі члени бувати на зборах. Було-б також ліпше, щоби збори були що року. Найзавзятійше виступала проти зміни статута акад. молодіж, закидаючи виділови, що бажав утворити для себе пашалік, в котрім би самовільно правив. Із сторони президії, відтак проф. Шухевича піднято жаль, що молодіж в таким тоні промовляє, хоч з того самого боку, а іменно в часописях тої масти нераз, от хочби і з нагоди акад. віча, похвалювано такой тон, коли н. пр. важні придбання, як катедру історії, гімназії і т. п. називано тринкельдами, а тих, що о се дбали пашановано лякеями і зрадниками народу.

го? бідний жид убеть ся, або утопить ся. Високо!

Але тут він побачив, що діло зміняеть ся: чорт з своєю вагою закружив ся у повітрі і почав опускати ся низше й низше: — Мабуть захланний захопив собі вагу не під силу, — подумав мірошник. — Ну, тепер мабуть можна-б і випручити жида, — все-ж таки жива душа не рівня нечистому. Ану, благословивши ся, крикну, що сили.

Але замісь сього, сам не знає вже як, він з усієї сили побіг до греблі і сховав ся під густими яворами, що полокали свої зелені гильки, мов русалки, в темній воді млинового затору. Тут, під деревами, було темно, як у бочці, і мірошник був певний, що ніхто його не побачить. А у нього, ніде правди діти, у той час вже й зуб не попадав на зуб, а руки й ноги тремтіли мов рукав у млині при роботі. Одначе, брала таки охота подивити ся, що буде далі.

Чорт з своєю вагою то зовсім припадав до землі, то знов підіймав ся вище ліса, але було видко, що йому ніяк не справити ся. Разів зо два він доторкнув ся навіть води і від жида пішли по річці кружки, але-ж зараз чор-

Позаяк записало ся до голосу велике число членів, замкнено по довшій розправі дискусію і вибрано генеральних бесідників за п. Строньського, котрий серед загального сміху говорив против зміни, а бесідником против д-ра Охримовича. По промовах генер. бесідників забрав ще голос др. К. Левицький яко референт і викликав своєю промовою велике роздратованє, що проявило ся цілим рядом острих фактичних спростовань. Ще більше замішане настало, коли мало відбутти ся голосованє по скінченій розправі. Голова не хотів піддати внесеня, щоби над предложеною зміною статута перейти до дневного порядку, засланяючись тим, що референт відступив від предложеня і піддав лише внесене д-ра Охримовича що-до вибору статутувої анкети, котре не одержало більшої. Роздратованє молодіжи проявило ся відтак і задля закриття зборів (хоч многі домагали ся дальшого веденя розправ) голосними протестами, а все те спонукало нововибраного голову до зложеня сего достоїнства. По давнійших зборах відбував ся звичайно ще якийсь народний концерт і учасники зборів розїздили ся одушевлені домів, а тепер не один жалував часу і труду, бувши свідком таких сумних подій.

Рускі емігранти в Аргентині.

З Аргентини в Америці полудневій, з осади Apostoles в Territorio de Misiones, подає в «Wiadomosciach Salezyańskich» за грудень 1899, якийсь польський кс. Станислав Цяналевський ріжні вісти о «польских» там осадах. З поданих вістий виходить, що там осіло дуже багато Русинів, о котрих він кілька разів згадує з кпинами. А з цілої дописи виходить, що тих Русинів він уважає за Поляків, хоч они всіми силами, інстинктивно боронять ся від сеї чести. Познише подаємо лише, що важнійше із сеї дописи, аби дати образ, як живуть там осадники, отже і ті Русини, що там осіли.

«Много до мене прийшло листів, — пише кс. Ц. — з запитанєм, які відносини в осаді Apostoles і чи варта там їхати. Я відповідаю: Правительство аргентинське дає кождому свідко прибувшому кольовістови на борі і на часткову сплату воли, корови, коні, але кошти подорожи одної родини вистарчать на закупно дома цілого стада такого товару. Коштів подорожи правительство не звертає, ані нічого на дорогу не дає. Осада має польського ксьондза і то як найбільше єї щастє. Під тим згядом чує ся дуже щасливою, бо має kapłana swojej parohowosci. Не знати, чи тутешня земля zapewнить добробит осадникам. Они тільки що пробують управляти ріжні збіжа. Пшениця здаєсь не обіщов много, жито яре може буде удавати ся; о других земленцодах мало що можна знати. Знаємо, що удають ся кукурудза, фасоль, мандьока. Комунікация утруднена, плоди мусять зужити ся на місці. Пробуємо управляти риж, бавовну, тютюн. Розсаду тютюну знищила нам якась зараза. Хочемо робити проби з тростиною цукровою. Осадники з початку дуже тіпились. Дістали по 100 гектарів землі,

тыяка підмахував крильми і підіймав ся з своєю здобичею, як чайка, що вихопила з води велику рибу. Нарешті зробивши два чи три широкі кола у повітрі, чорт безсило бебехнув на саму середину греблі і розтягнув ся, мов неживий, а напів замученний, обмерший жид упав тут-же рядом.

А треба вам сказати, — я якось і забув — що наш мірошник вже давно пізнав, кого це приволік з города жидівський Хапун. А пізнавши, що мині крити, коли й сам він признавав ся до сього, — зрадів і повеселійшав: «а слава-ж Тобі, Господи, — промовив він собі, — так се ніхто, як наш новокамєнський шинкар! Ану що то буде далі, а тільки здаєть ся мині так, що в се діло мішати ся мині не слід, бо дві коли собаки гризуть ся, третій мішати ся ні для чого... Та таки й те, моя хата з краю, я нічого не знаю... А якби мене тут не було? Не повинен-же я жида стерегти...»

І ще собі подумав: Ну, Пилипко, тепер твій час настає у Новій Каменці!..

(Далі буде).

правительство троха опікує ся ними, губернатор добрий чоловік, могли стріляти, що їм під дуло впаде, більша воля радувала їх. Але незадовго прийшла тверда дійсність, тяжка праця. До того ріжні сварки. Один на другого нарікає, що забрав ліпші уділи; Ясько, Куба, Бартек поспішив ся борше — і готова сварка. Якийсь знов Русин, горячий приклонник нині вже перешумілого, але давно так голосного гасла «ліса і пасовиска», дірвавши ся на респіті в Аргентині до того добра, о котрім мрів у Галичині, нарікає: «Обібрал я собі добрий уділ, в нїм багато ліса, але що з того, коли води там нема!»

(Конець буде).

З політичного поля.

Вчера відбуло ся друге засіданє мирової конференції. Предметом нарад були справи моравські. В засіданю взяли участь, з виїмкою посла, бар. Ельверта, що з урядової перешкоди прибути не міг, всі заступники моравських стороництв, а зі сторони правительства: др. Кербер, Спенс-Бооден і др. Резек. Передовсім переведено загальну дискусію о національних відносинах на Мораві, причім зі всіх сторін підношено наглячу конечність порозуміння в спірних питаннях і привернення через се пожаданого мира. Конференция рішила по довшій виїмні гадох розпочати на найблизшій засіданю мериторичну дискусію над основами управильненя языкової справи при правительственных і автономічних властях на Мораві. Серед обрад висловлене бажанє скликаня як найскорше перманентної комісії, вибраної моравским соймом, згядно єї субкомітетів, щоби в можливо найкоротшій часі повзяли ухвали в справах віддавих їм до заопіювання.

Поміж Молодочехами а чеськими фєвдалами настав конфлікт. Звернула вже увагу ся обставина, що п. Енгель зложив свою заяву на мирових конференциях лише в імени «представителів чеських, людových стороництв», хоть перед полуднем сего дня всі чеські заступники нараджували ся спільно над заявою, яка мала бути проголошена. Тепер виявило ся, що чеські фєвдали відмовили свого підпису на декларацию Енгеля.

Чеські Narodni Listy пишуть про сю справу: «Є се річню болючою, що між фєвдалами а Молодочехами настав конфлікт, а впрот пригноблюючою є ся обставина, що вчерашня приготувуюча нарада чеських зиступників закінчила ся роздвоєнем. Лишаємо се консервативній шляхті під розвагу, і нехай она застановить ся добре над тим, що шкода, яка пливе з такого сепаратизму, влучає остаточно не нас, але єї виключно. Нинішні стремленя і дух часу не такі, щоби шляхта могла станути поза народом, і щоби шляхта могла йти против народа».

Посадником Праги вибрано остаточно Старочеха Серба 43 голосами против 41, що упали на Подліиноґо. В виду сего рішили Молодочехи не прийняти жадних платних місць в колеґії мійської ради. Рішено також, щоби молодочеські члени мійської ради, вибрані на підставі компромісу, зложили мандати.

Від якогось часу звернула європейска преса свою увагу на відносини межі Росією а Перзією і заговорила про пляни Росії, прийти в посіданє пристани Бендер-Аббас над перским заливом. Для поясненя справи скажемо, що до 1898 р. теперішній шах Перзії, Муссафер був приклонником Англії і то так довго, як довго підлягав впливам великого везира Перзії, приклонника Туреччини. Від 1898 р. змінились обставини. Давного везира усунув шах, а на его місце покликав Мірзу Алі Азгар-Кана, приклонника Росії. В тим часі прийшло до тайного договору між Росією а Перзією, котрим Росія зобовязалась уділити шахови двацять два мільонову позичку, а за те одержала концесію на будову двох зелізниць крізь Перзію, з півночи на полудне до пристани Бендер-Аббас. Сими зелізницями сполучить Росія престольне місто Перзії, Тегеран з закавказким краєм, а відтак закаспійський край через Герат зі згаданою пристанню.

З бовища в Трансвалю доносять, будьто війська англійські окружили Боєрів під Колесбером. На східнім бовищі стільки нового, що

Буллер з табору Спарменським порозумівся з 5 на 6-го вночі з Віттем в Ледісмисі посередством геліоскопу.

НОВИНИ.

— **3 Станиславова** доносять нам: Минулої неділі заповіджено в тутешній церкві катедральній, що Страстні проповіді буде голосити сам Преосвященний Руске станиславське міщанство вичікує з великою радістю слова Божої правди із уст улюбленого Архiereя. Поки що, по двотижневім труді на провінції відбуває Преосвященний візитацію науки релігії у всіх школах станиславських. Щастя Боже спасеному трудови Апостольського Мужа.

— **3 Жовкви** пише нам п. Степан Татух: «В Газеті Narodowej з 27. січня с. р. появилася замітка, мов би один з моїх учеників мав зневажити портрет Міцкевича. Заявляю, що чогось подібного не допустився жаден з моїх учеників, ані хто-небудь з школярів. Се виказало і перевірило вже слідство. Подібна нотатка появилася була вже торік в липню в Dzienniku Polskim і то як-раз в часі, коли я старався о постійну посаду в Жовкві. Я не простував сеї нотатки, бо не думаю воювати з беспідставною клеветою. Впрочім клеветника покарали тоді шкільні власти. Ті дописи в згаданих газетах мають на цілі лише мене очернити перед моїми властями і они повтаряють ся вже від трьох літ. Признаюсь притім, що я на учительській конференції поставив внесенє, щоби в вільній фразі шкільного вестибюлю умістити побіч погруддя Міцкевича погруддя Тараса. Молодіж повинна мати заєдно на очах своїх великих мужів. Прочі газети прошу о ласкаве повторенє сеї моєї відповіді. З поважанем Степан Татух.

— **«Галичанин»** простує: В ч. 20. «Галичанин» читаємо: «В 18 ч. «Галичанин» з дня 4 лютого в статії «Народовці і радикали», приведена моя річ на зборах членів «Просвіти» невірно. Іменно згадано невірно, будьто я сказав, що «члени» относятся кь фонетичь враждебно, що «селяне члени, увидівши фонетичную книжку, кленуть и плюють на ню». Я не умію так висловлювати ся і я не чув, щоби щось подібного селяни, члени «Просвіти» говорили. Невірню подано також, будьто би я виділовил «Просвіти» давши поученя, «такъ писати, якъ писалъ Наумовичъ». Тих слів я в мойй річі не ужив. — Михайло Цегельский, парох в Каменці.

— **Згрішенє в костелі.** В костелі Всіх Святих в Грибові став ся недавно нечуваній випадок. До олтаря, при яким святик причащав сповідників, підійшла якась жінка, укланула і ждала св. Причастія. Коли святик хотів єї за причащати, станула перед ним якась иньша жінчина і голосно заявила, показуючи рукою на клячучу, що она не має права приймати св. Тайни, бо не сповідалася. Внаслідок того святик здержав ся від уділення єї св. Тайн, а в костелі счинив ся заколот. В тій хвилі жінчина, що хотіла прийняти св. Тайни, піднесла єї ударилася в лице обвинительку. По такім згрішеню виведено з костела обі жінчини і віддано поліції, котра зарядила строгє слідство.

— **Жиди против кагалу.** В Новім Санчі наложили кагал на торговців мясом податок 3 корони і 20 гелерів на оплату ритуального різника. Се так озлобило торговців, що они устроили страйк і разом зі своїми родинами напали з налицями на канцелярию кагалу. Відважнійші з них вломили двері і знищили хатну обстанову. Членів кагалу, котрі утікали, приловлено і вибито. Товпа удалася опієля перед мешканє віце-презеса кагалу, Вайнбергера і не жалувала всіяких епітетів навіть против рабіна. Донева поліція їх розігнала. Жиди не ріжуть від вчєра ані одной штуки худоби, внаслідок чого Новий Санч мусить обходити ся без мяса.

— **Архикнязь Фердинанд д'Есте** вже оженив ся! Віденський дописуватель берлінського дневника «Morgenpost» подає таку вість: «Справа вінчана архикнязя д'Есте, наслідника престоло австро-угорської монархії, обговорювана від давна в прєсі, є вже довершена фактом. Вінчанє архикнязя з графинкою Хотеківною відбуло ся перед кількома тижнями на Угорщині в добрах гр. Гаранкурта. Се повинчанє держано в найбільшій тайні, а тільки цєсаря зараз повідомлено. Кружить поголоска, що архикнязь зрече ся невдозї свого права до престоло. Наслідником престоло має стати брат архикнязя Фердинанда архикнязь Отто.

— **Щепанік,** славний польський винаходчик буде небавом увільнений з війська. Єго суперарбитровано з причини надтовченої ноги і папери єго пішли вже до міністерства війни у Відні. За яких 4—5 днів сподієсь Щепанік звільненя з війски на ціле житє. Тепер находить ся Щепанік в Перемишлі, де покликано єго на війскові вправи. Ходить в мундурі інфантеріста, мешкає вправді в готели, але спить в кошарах.

— **Злодій в військовім мундурі.** Ві второк по полудні зайшов до палати гр. Потоцкого при ул. Осолінських якийсь вояк і украв зі стола

в передпокою 40 зр. Один зі служби спостеріг злодія і хватив єго за ковнір, але звинний вояк украв єго в руку, вибіг на улицю і пігнав в напрямі головної почти. Улицею Осолінських переїзжало саме тоді двоє офіцирів. Один з них чуючи голоси: «лови злодія», пустив ся за ним на кони, але тимчасом утікаючий схоронив ся до сінній найближчої кам'яниці. Завізвана війскова патруля найшла злодія аж на піддашу, де зарив ся в пісок. Однак показало ся, що се був «цивільний» злодій, перебраний лишень в військовий мундур, який передсьє укрив.

— **Милій гість.** До реставрації Вільгельма Арнольда прийшов перед кількома днями якийсь прилично убраний панок, казав собі дати їсти і пити, а коли прийшло до заплаги, заявив, що не має грошей. Властитель реставрації не хотів єго пустити; однак таке поступованє — впрочім цілком справедливе — не подобало ся гостеві і він обурений почав частувати реставратора кулаками. Епілог бійки відбув ся на ратушквій стації, де заосмотрено рани Арнольда.

— **Нелюдський батько.** Вночі з понеділка на вторник найдено у Львові на ул. Кароля Людвика 9-літнього хлопця, босого, в одній сороччині і майже закостенілого зі студени. Хлопця заведено на ноліцію, де він заявив, що єго батько, каменичний сторож, тяжко побиває єго цілу родину, знущає ся над матерю, а діти викидає на дорогу. Проти нелюдського батька зарядила поліція слідство.

— **Археологічні добутки.** З Риму доносять, що сотки робітників працюють на Forum Romanum при розбираню малої церквочки Santa Maria Liberatrice, з якої олтарі, образи і церковні посуди перенесено до монастиря в Спеці. Ся церквця належить до найдавніших і сягає перших віків християнства. З поганських часів переховало ся поданє, що на тім місці жила потвора, яка погложувала велике число мешканців Риму. Щоби спасати своїх земляків, дівчиці-вестальки сходили 365 стіп в глибину землі кормити єю потвору. — Християнські археологіи сподіють ся зібрати багату добичку з того місця, де давно стояла святиця Вести.

— **Землетрясенє.** З Тифлісу доносять, що 4 с. м. дало ся чути в околиці Ахаскалякі сильне землетрясенє. Кільканацять домів завалло ся, а зпід розвалин уратовано заледви чотирох селян.

— **Віденський Отелльо.** Чорний чоловік в елегантнім, європейським одягу скочив в суботу з мосту Франціска Йосифа до дунайського каналу і погіб у філях. Звав ся він Вальтер Барнес, числив 21 літ, а походив з Камеруну, з мурунського племени, Дуалля. Перед чотирнацятью роками причалив до берегів Камеруну корабель англійського адмірала, Барнеса; адмірал побачив семілітнього гарного мурина, відкушів єго від родичів, виховав і назвав своїм іменем. Через яких десять літ молодий Барнес гуляв по морю враз зі своїм прибраним батьком, вивчив ся за сей час сім європейських язиків і набрав вдахі укінченого джентельмена. Два роки тому назад розстав ся молодий Барнес з своїм батьком і заробляв на хліб тим, що по більших, європейських містах держав відчитив про свої далекі подорожи. Случайно загостив він і до Відня і тут попав на свою Дездемону, учительку музики, панну Р., що случайно в сім році одержала становище учительки в Кремсі. Любов була, видко, горяча, як тропове сонце. Чорний найшов свій ідеал в ніжній білявочці. Але з любовию зродилася і неповздержана заздрість о свою любку, через що приходило нераз межі молодими до різких суперечок. Барнес виявив ся Отелльо. Перед тижнем спонукав він свою суджену до приїзду до Відня, відступив їй своє помешканє, бавивсь з нею, доки знов не прийшло до суперечки. В суботу покинув Барнес панну Р., на вид спокійний, але по хвилі охолодив свій любовний жар на віки в студених струях Дунаю.

— **Оломунецкий паша.** Многим подорожним, що звиджують Сєраєво, столицю Боснії, не є чужим імя Гудейна Пашалича, званого загально оломунецким пашою. Підчас окупації Боснії через Австрию в 1878 р. мав Пашалич 30 літ і служив при турецьким полку ч. 1, що стояв тоді в Сєраєві і брав участь в битві під Жепче. Полк сей цілком побито, а много вояків забрано до австрійської неволі. Між полоненими, яких осаджено в твердині в Оломунці, находив ся також Пашалич. Там научив ся він по німецьки і чєски, а коли по кількох місяцях полонених увільнено і вислано до вітчизни, обняв Пашалич яко підофіцир провід над ними. Від того часу не називає єго ніхто інакше як оломунецким пашою. Славянські чи німецькі туристи, перебуваючи в Сєраєві, послугуть ся тим пашою, що з кожним уміє розмовитись.

— **Дрібні вісти.** У Львові при ул. Сикетускій сконстатовано кілька випадків занедужаня на черевній тиф. — В Стрілковицях під Самбором пробіла корова рогами дівчину на смерть. — З вікна І. поверха при ул. Чацкого у Львові кинула ся на долину в самоубійчим намірі дівчина легкого поведєня Марія Н. — «Зєднєженє» Товариство польської молодіжи у Львові, розвязала поліцію на приказ намістника.

Посмертна оповідка.

Андрій Шахнович, профєсор станиславської гімназії, діяльний член руско-народних товариств, упокоїв ся в Станиславові дня 4. с. м. по довгій і тяжкій недугі в 34 році житя, полишаючи вдову з сиротами. Тяжка вражда в гімназії і поза нею підкосила єго і так слабе здоровлє. Грудна недуга розвинула ся незвичайно бистро і перетяла нитку житя в самім єго розцвітї. Яко профєсор рускої мови в станиславській гімназії положив він великі заслуги для образования нашої молодіжи, котра працює в покійнім свого великого приятеля. Похорони відбули ся вчєра. — В. с. п.!

Стефанія з Ганкевичів Горбачевска, упокоїла ся по довгій і тяжкій недугі дня 19. січня с. р. на Кульпаркові. Покійна з причини тяжкої недуги свого мужа і туги за сестрою бл. п. Павлиною Волянською, помершою перед трєма роками в Бразилії, попала в нервову недугу, з котрої їй вже не судило сявилічити. Пером їй рідна руска земля, за котрою покійниця, приволена обставинами жити на Мазурах, так дуже тужила. — В. і. п.!

Наука, штука, література.

«Дзвінок» ч. 3. з дня 5. лютого 1900. Зміст: «О чім думали рицарі зі снігу?» казка, нап. *Евген Манделевичский*. — «Пан полковник» комедийка в одній дії *Пльверівної*. — «3 житя Новоселів» *Александр Катренко*. — «В карцері» *З. С.* — «Кіселіця» нап. *Стефан Пятка*. — «Загадки». — «Дзвінок» виходить 5-го і 20-го кожного місяця. Передплата вносить річно 3 зр., піврічно 1-50 зр., чвертьрічно 75 кр. Адрес Редакції і Адміністрації: Львів, ул. Театинська 19.

Телеграми.

Відень, 7. лютого. В неділю загостить тут кв. Генрик (брат цєсаря Вільгельма), щоби зложити подяку цєсареві за іменованє єго віце-адміралом австрійської флотії. Кв. Генрик замешкає в Бургі, а 12. лютого відїде до Берліна.

Відень, 7. лютого. Вчєра пополудні був Сель на авдієнції у цєсаря. Побут єго у Відні лучать з рєнунціацією архикн. Стефанії і з реконструкцією угорського кабінету. Вчєра відбув ся двірський бал, на котрім явились крім цєсаря всі архикнязі, двірські достойники, міністри і заграничні амбасадори. Цєсар почтив розмовою багато достойників, між ними і папського нунція.

Відень, 7. лютого. Вчєра відбули довірочну спільну конференцію всі чєски члени мирової конференції, не виключаючи і фєвдальної шляхти. На нинішнім засіданю конференції стоїть на дневнім порядку обговоренє язикової справи в Чєхії, на Мораві і Шлєску. Рівночасно майже зійшли ся німецькі делегати на приватну нараду. Конфлікт між Молодочєхами а шляхтою не беруть тут серию. Пос. Кафтан конферовав вчєра приватно з д-ром Кербером і пояснив президентови кабінету не коньчє приязне становище Чєхів до правительства. Др. Кербер відновив, що він як найприхильнійше успособлений для чєского народу і піддержить єго економічні і культурні інтереси.

Прага, 7. лютого. В чєских угляних законах положенє не змінилось, лишє в Брікс вернуло більше робітників до роботи. В Цєшині зібрались властительі копалень під проводом пос. д'Ельверта. Д'Ельверт звернув увагу властительів на плян правительства, скликати в перших днях марта конференцію, на котрій має бути управильнений денний час роботи і обезпеченє материяльне положєня робітників.

Берлін, 7 лютого. Тут загостив др. Лейде, посол трансвальський в Брукселі. Побут єго у Берліні немилій німецькому правительству, котре хоче з Англією удержати як найлучші відносини.

Льондон, 7. лютого. Генерал Робертс телеграфує під днем 5. лютого з Капетову, що положенє Англичан на східнім боевищі не змінилось, значить ся, що Булер не вирушив в поміч Вітому. На західнім боевищі прийшло під Рєндебургом (коло Колєсбургу) до дрібної воєнної стрічи.

Помимо що вонна і розгар подорожі о 30% — продає ковдри і матраци по давних низьких цінах лишє спеціальва робітня і магазин постели 9-30 **ЙОСИФ ШУСТЕР** Львів, Коперника ч. 5. Цінники даром.

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1899.

(Приїзд і відїзд поданий після часу середно-європейського).

Поїзд	до Львова		зі Львова		
	посп.	особ.	посп.	особ.	
	приходить о годині		відходить о годині		
6:10	з	Чернівців (Іцкан, Галацу), Станиславова	6:20	до	Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава
6:50	з	Брухович, від 7. мая до 10. вер. включно	6:15	до	Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний
7:10	з	Зимної-води	6:30	>	> дв. Підзамче
7:40	з	Янова	6:30	до	Іцкан (Галацу, Ясс, Букарешту) Сучави
7:55	з	Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия	8:45	до	Кракова (Відня, Варшави), Стружа
7:44	з	Тернополья, Бродів на дв. Підзамче	9:10	до	Скольного, до Лавочного (1. лип. до 12. вер.)
8:05	>	> на дв. головний	9:25	до	Янова
8:15	з	Сокаля, Рави рускої	9:35	до	Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Підз.
9:00	з	Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.	9:38	>	> дв. гол.
11:15	з	Ярослава і Любачова	10:10	до	Белзця, Рави рускої, Сокаля і Любачова
11:55	з	Іцкан, Чернівців і Станиславова	12:50	до	Янова від 1. липня до 15. вересня вкл.
1:01	з	Янова			тільки в неділі і свята
1:40	зі	Скольного, Стрия, а з Лавочного тільки	2:15	до	Брухович тільки від 1. липня до 10. ве-
		від 7. вер. до 15. пад. включно			ресня включно в неділі і свята
5:15	з	Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.	2:55		
5:40	>	> на дв. голов.	9:45	до	Іцкан (Ясс, Букарешту)
5:55	з	Сокаля, Белзця і Любачова	3:05	до	Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.
			3:15	до	Янова від 1. мая до 30. вересня вкл.
			3:20	до	Зимної води тільки від 7. мая до 10. вер.
			3:26	до	Брухович
			5:25	до	Ярослава
Ніч			Ніч		
8:45	з	Кракова (Відня) Самбора, Хирова	6:21	до	Іцкан, Радовець, Кімполонга, Сучави
6:20	з	Іцкан, Сучави	6:40	до	Кракова (Відня) від 1. черв. до 15. вер.
		з Янова від 1. до 31. мая і від 16. до 30.	6:50	до	Янова від 1. чер. до 15. вер. т. в дн. б.
		вересня щоденно, а від 1. червня до	7:00	до	Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша
		15. вересня тільки в неділі і свята	7:10	до	Сокаля і Рави рускої
7:58	з	Брухович від 7. мая до 30. червня і від 16.	7:20	до	Тернополья дворець головний
8:15	>	> серпня до 10. вересня вкл. щоденно	7:42	>	> дворець Підзамче
			7:47	до	Янова від 1. жовтня до 30. мая 1900
8:14	з	Брухович від 1. липня до 15. вересня щод.	8:35	>	> 1. до 31. мая і 16. до 30. ж. щод.
9:21	з	Янова тільки від 1. черв. до 15. вер. вкл.	9:10	>	> 1. чер. до 30. жов. в . і сьв.
9:55	з	Кракова (Відня, Берліна), Сянока, Пешту	10:40	до	Іцкан (Ясс, Галацу), Сучави
10:10	з	Чернівців, Іцкан (Букарешту), Сучави	10:50	до	Кракова (Відня, Варшави), Си ка
10:08	з	Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.	11:10	до	Підволочиск, Бродів дв. голов
	>	> на дв. голов.	11:32	>	> дв. Підза
10:25	з	Лавочного (Пешту) Хирова	4:10	до	Кракова (Відня, Берліна)
10:30	зі	Скольного, Калуша	5:50	до	Брухович від 7. мая до 10. ве ни
12:10	з	Підволочиск на дворець Підзамче			
3:05	>	> на дворець головний			
3:3					
2:16	з	Кракова (Відня), Самбора, Сянока			

ЗАМІТКА: Пору нічна числиться ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано.
 Час середно-європейський різнить ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейського = 12 год. 36 мін. часу львівського. — Бюро інформаційне ц. к. залізничнє держ. (Львів, ул. Красіцьких ч. 5) уділяє пояснєнь в справах залізничнх, продає білєти всякого рода і розклади їзди.

За певну і добру льокацію поручаємо

- 4 ¹/₂ % листи гіпотечні
- 4% листи гіпотечні коронові
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 4% листи товариства кредитового земського
- 4 ¹/₂ % листи Банку краюого
- 5% облігації Банку краюого
- 4% позичку краюу
- 4% облігації пропінаційні

і всілякі ренти державні
 Ті папери продаємо і купуємо по найточнійшій курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ Гіпотечного

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕРЪ“

стотаришене з обмеженою порукою,

уділяє позички за оплатою 5 ¹/₂ % і 1% додатку на кошта адміністраційні за інтабуляцією або порукою двох відповідних ручителїв, до сплати в ратах на 3 до 10 літ і приймає вкладки до опрочентованія від членів і третих осіб по 4%.

Удїл членський вносить 50 кор., списове 2 кор.
 Членом бути і позичку дістати може тільки член обезпечений в „Дністерѣ“.

Інформації уділяє Дирекція листовно.
 Зголошеня о удїленє агенцій в окрестностях де нема близько агентів „Дністра“, приймає ся.

„Дністерѣ“ виплатив агентам по конець 1899 року, провізні 216.714 корон.

Львів, ринок ч. 10 (дім „Просьвіти“).

Медаль заслуги на виставі край. в р. 1894.

Знані Полотна

яко найліпші чи-сто лняні
 грубші і тонші вебіві і на сорочки.
 Простирала без пшв і т. п.

Дими, Ручники, Хусточки до носа, Обрусї і Сервети, Стирки, Полотна вітрільні (Segeltuch), Дрелїхи на ліберїї, Матераци, Матерї вовняні на убраня (Zeigi) і т. п. вироби найліпшої якості власного виробу поручає по уміркованих цінах

МЕЧИСЛАВ ГОНЕТ

передтим Володислав.
 в Корчинї п. п. Корчина (Галичина).

Цївники і прїбкі жаданих родів висилає даром і франко. 2—15

4—10

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовленя і посередничить в закупнї:

Сьвітло церковне

впрост в фабрики Іа по 70 зр., Іа по 64 зр. за 100 кїл. лосо фабрика.

Вино

в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зі складів висилає: КАВУ по 5 кїл. послїдках почт. в ціні по зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко.
 ВИНО в 5 кїл. барилках по зр. 3—, 3-70, 4-10, 4-90 франко. — 78—?

Інші товари по умірених цінах.

ЛЕВ ЛОПАТИНСЬКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ

Драма з галицького еміграційного руху в 4. актах.

Цїна книжки брошурованої 35 кр.

СВЕКРУХА

комедия в 3. актах з сїльського житя.

Цїна книжки брошурованої 30 кр.

БЕАТА і ГАЛЬШКА

історична трагедия в 5. актах — з другої половини XVI. віку.

Цїна книжки брошурованої 40 кр.

Конкурс на мужа

шутка в 5. актах з мїського побуту.

Цїна книжки брошурованої 35 кр.

ЯБЛОЧНИКАР

комедия в 1. актї опрацьована після німецького.

Цїна книжки брошурованої 15 кр.

Сольо-терно

оповіданє з льотерийних пригод.

Цїна книжки 15 кр.

На поchtову пересилку 5 кр.

У Львові набути можна в Ставропигійській книгарнї.

Хто хоче заробити **400** марок місячно певно, легко і без ризика?

Нехай шле свою адресу без марки під **№ 21,**
 Annoncen Exped. **K. F. Wojtan** Leipzig-Lindenau.

Видає і відповідає за редакцію Стефан Кульчицкий.

З друкарні В. А. Шийковського.